

Misijonsko življenje

Priloga »Katoliškega glasa« št. 13 - 29. marca 1984

Nadžkofova beseda

Letos v januarju je goriški nadškof p. A. V. Bommarco želel obiskati tudi goriški misijon v Afriki. Odšel je v spremstvu g. G. Baldasa in se ustavil v škofiji Bouaké mesec dni, da se je srečal z misijonarji in z vsem ostalim osebjem, ki tam deluje. Obiskal je tudi vse misijonske postojanke v tej škofiji, ki jih na en ali drugi način podpira goriška škofija. Ob povratku je ob začetku letošnje postne misijonske akcije napisal naslednje pismo na vse vernike v škofiji:

Predragi duhovniki in verniki!

Ko se prvič vracam z misijonskega področja naše škofije v Slonokoščeni obali, se moram najprej zahvaliti vsem misijonarjem: duhovnikom, sestram in laikom, ki so v imenu goriške Cerkve delali in še delajo z velikim navdušenjem in požrtvovalnostjo prid škofije Bouaké.

Potem ko sem videl, koliko smo v enajstih letih naše prisotnosti v Afriki naredili, gre moja vesela pohvala tudi vsem tistim, ki so molili, trpeli in velikodušno pomagali za razvoj evangelizacije v tej deželi. Gotovo je naša odprtost za misijonske potrebe velik dar božji, ki ga moramo še nadalje gojiti in večati.

Z letošnjo postno akcijo mislim, da moramo začeti z novo misijonsko zavzetostjo, h kateri so poklicani najprej duhovniki. V svojem prvem pastirskem listu sem opozoril na problem poklicev tudi z ozirom na naš misijon v Afriki. Vsi skupaj moramo moliti, naj Bog pošlje novih delavcev v svojo žetev.

V vseh novih Cerkvah je najbolj pereča potreba vprašanje osebja, posebno mašnikov, ki so po Jezusovem naročilu nosilna os pri oznanjevanju evangelija.

Goriški misijon se je začel ob tesnem sodelovanju duhovnikov, misijonskih sester ter laikov. To je gotovo pomagalo h krepkemu razvoju našega misijona.

Dela se še vedno skupno, toda v teh zadnjih letih se je zmanjšalo število duhovnikov in poleg tega je potrebna zamenjava osebja, ki potrebuje počitka.

Potrebno je nadalje na novo programirati pastoralno delo v obeh župnijah Nimbò in Kossou z novimi in svežimi duhovniškimi močmi. Vsled tega povežimo letošnjo postno akcijo tudi z akcijo za nove poklice v naši škofiji. Misijonska poklicanost nas mora zajemati tudi v skrbi za nove poklice tako za našo škofijo kot za ono v Bouaké.

Če se bo iz naše škofije še nadalje dvigala zborna molitev h Gospodu kot en zbor s številnimi gla-

sovi in kot eno srce, ki se žrtvuje za oznanjevanje evangelija, potem smemo upati in pričakovati, da bodo zrastle med nami številni poklici tako za našo goriško Cerkve kot za ono v Bouaké.

Blagoslavljam vse misijonarje in vse sodelavce za širjenje evangelija.

P. A. V. Bommarco, nadškof

Opomba: Na seji škofijskega duhovniškega sveta je g. nadškof predložil navzočim duhovnikom tudi problem zamenjave škofijskih duhovnikov, ki že več let delajo v škofiji Bouaké. Tam so sedaj štirje duhovniki, toda eden je že v letih, drugi bi se radi odpočili. Od letošnjih diaconov, ki bodo posvečeni 25. aprila, se je eden že odločil, da pojde v misijone. Toda potrebno bi bilo, da se javi še kdo, je dejal g. nadškof. »Povabil bom nekatere, naj se javijo v to službo,« je zaključil.

Zakaj moramo nadaljevati...

Postna akcija se je v goriški škofiji začela pred 16 leti. Zaradi tega se ravnatelj škofijskega misijonskega urada g. G. Baldas vprašuje, ali je še na mestu, da se akcija nadaljuje. G. Baldas si to vprašanje po pravici zastavlja, saj je bil od vsega začetka duša postne akcije in je še vedno. S pok. nadškofom Cocolinom je obiskoval goriški misijon v Slonokoščeni obali; tudi letos je tja spremljal g. nadškofa Bommarca. Kod vodja škofijskega misijonskega urada je animator in organizator vseh številnih pobud v prid misijonom, ki se pojavljajo v goriški škofiji. Na povratku z letalom iz Slonokoščene obale si je zastavil zgornje vprašanje.

V letalu je bila skupina italijanskih turistov, ki so odšli v Afriko na počitnice. Agencija je organizirala zanje enotedensko potovanje za ceno 1.800.000 lir. V letalu so njih pogovori bili o tem, kaj so videli, kaj so doživeli, s kakšnimi spomini se vračajo. Njihova pot v Afriko je bila potovanje za zabavo in za oddih. Zanimali so jih etnološke posebnosti Afrike, običaji domačinov, najbolj pa oskrba v hotelu in kopanje na plaži. Bili so pač turisti, ki so iskali sebe in svoje veselje. Zato problemov Afrike niso videli ne občutili.

Z drugačnimi čustvi pa potuje v Afriko misijonar, kristjan, ki ne gre tja na zabavo, temveč v moči Jezusovega naročila: »Oznanjujte evangelij vsem ljudem.« Poleg oznanila pa danes misijonar ve, da mora nesti še nekaj drugega, namreč tudi človeški napredek, nekatere tiste pridobitve, ki so nam belcem vsakdanja stvar, ljudem v Tretjem svetu pa še vedno zaklenjen magazin, do katerega nimajo ključa. Evropski turist vidi v Afriki folkloro in zabavo, misijonar vidi duhovno in telesno lakoto, pa ne ve, katera je hujša, duhovna ali telesna. Ne ve, katero bi prej reševal, zato skuša zadostiti obema: oznanja evangelij, a istočasno skrbi za materialni napredek, posebno še za vsakdanjo hrano, saj te v Afriki vedno primanjkuje.

Kot kristjani moramo imeti tudi srce za bližnjega. Ne moremo ostati brezbrizni ob misli, da je po 1950 letih našega odrešenja na svetu še vedno le en človek na pet, ki pozna Kristusa Odrešenika. V času vsesplošnega na-

predka v razvitem svetu je še vedno samo en človek na štiri, ki živi človeka dostojno življenje in trije na štiri so še vedno v položaju Tretjega nerazvitega sveta polni boleznimi, lakote, nevednosti, zapostavljenosti.

Ob takem ugotavljanju človek zlasti kristjan res ne more biti miren, ne da bi tudi sam skušal narediti, kar je v njegovi moči, da bi se razmere spremenile: da bi vsi ljudje lahko spoznali Kristusa; da bi vsi ljudje mogli živeti človeka dostojno življenje in biti deležni sodobnega človeškega napredka.

To je tisti moralni ukaz, ki nam veleva, da moramo tudi po 16 letih nadaljevati z delom za evangelizacijo in napredek, saj smo komaj komaj preskrbeli kapljico za to velikansko puščavo človeške nevednosti, zaostalosti, brezbriznosti. Dočim politiki obeh svetovnih taborov pošiljajo v Tretji svet orožje in revolucijo, moramo mi kot kritjani in kot Cerkev biti nosilci evangelija ljubezni in krščanske dobrote kot naš Učenik, ki je hodil po Palestini in povsod oznanjal evangelij ter delil dobrote vsem.

Zato moramo nadaljevati.

DAROVI 1983

Za p. Radka Rudeža:	
Štefančič	400.000
N. N.	100.000
K. Lavrenčič	40.000
Za misijonarje na Madagaskarju:	
N. N.	100.000
N. N.	20.000
N. N.	700.000
M. Goričan	100.000
Za bogoslovce v misijonih:	
L. G.	400.000
F. H.	150.000
J. V.	150.000

Afriška domača umetnost

Nove kapele v Dyamalabo in Sahabo

V nedeljo 22. januarja je bilo na sporedu veliko dela: blagoslovitev in odprtje nove cerkve, polaganje temeljnega kamna druge, popoldne pa blagoslovitev vdolbine in kipa Marije, Kraljice jezera ob mestu Kossou.

Najprej smo se srečali s krščansko skupino v Dyamalabo. Pred hišo krščanskega načelnika so se zbrali tudi kristjani iz sosednjih naselij in pd tam smo odšli v procesiji do nove cerkve prav na začetku vasi. Cerkev je lepa in dovolj velika za dose-danjo versko skupnost, lahko jo bo pa povečati, če bo treba. Graditi so jo pomagali v januarju tudi trije zidarji iz Belluna brezplačno. Škof je blagoslovil vhodna vrata in zunanje zidove, nato pa smo šli v cerkev med petjem litanij vseh svetnikov. Sledila je sv. maša.

Veliko smo prepevali, bogoslužja pa so se zavestno udeleževali mnogi kristjani. Značilno je bilo prinašanje darov, sadov zemlje Bauolé (igname, papaja, mango, banane, šopi riža).

Med petjem in plesi smo se vrnili pred načelnikovo hišo. Vsa vas, tudi nekristjani, se je pridružila skupni slavnosti.

Zapustili smo potem Dyamalabo in šli v Sahabo, kjer nas je čakala velika slavnost in velik praznik: blagoslovitev in polaganje temeljnega kamna nove cerkve. Stara vas Sahabo je propadla in zrasla je popolnoma nova ob cesti iz Kossou proti Yamoussoukro. V tej vasi so prvi kristjani doživeli preganjanje in pretepanje. Morda prav zato danes tam uspeva precej razvito krščansko življenje.

Kristjani iz Sahabo so se na slavnost pošteno pripravili: pred vasjo pozdravni napis nadškofu Bommarcu, prisoten župan iz Yamoussoukro (novega glavnega mesta), župan mesta Divo, rojen tukaj, godba in vaški po-žil slovesni dogodek in poudaril, kako težko je bilo v tej vasi začeti s kr-glavariji okrožja ter državna televizija. Učitelj Edvard je v govoru obrazlo-

ščansko vero, ki so ji tako zelo naspro-tovali. Med petjem in pozdravi so sledili še drugi govorniki.

Nadškof je izrazil svoje veselje nad kristjani v Sahabo, ki so znali vse lepo izvesti, in željo, da bi v bodočnosti tudi vse dokončali. Blagoslovil je in vložil temeljni kamen, v katerega so prej položili pergamentno listino s podpisi vseh oblastnikov v spomin na ta dogodek.

Cerkve v Sahabo bi morala tudi s pomočjo goriških vernikov zrasti v kratkem času, morda že pred koncem tega leta.

G. nadškof je obljubil, da ne bo samo pomagal s podporo svoje škofije, marveč da tudi osebno pride blagoslovit in jim izročiti novo cerkev.

MISIJSKA POSTNA AKCIJA 1983 - SLOVENC

Devin	1.100.000
Doberdob	700.000
Dol	130.000
Gabrje-Vrh	350.000
Gorica - slovenska župnija	1.683.950
Jamlje	246.500
Jazbine	79.000
Mavhinje-Sesljan	356.000
Nabrežina	1.172.000
Pevma	20.500
Podgora	266.500
Rupa-Peč	402.500
Sovodnje ob Soči	553.600
Sv. Subida—Plešivo	150.000
Šempolaj	200.000
Štandrež	2.150.000
Števerjan	504.500
Štmaver	230.000
Skupaj	10.295.050

Izdatki. Z darovi postne akcije so se krili najprej stroški za goriški misijon v Kossou in Nimbò in sicer 131.165.000. Raznim misijonarjem goriške nadškofije (tudi slovenskim) so razdelili 57.385.000. Ostalo je šlo za upravne stroške, propagando, raznim drugim misijonarjem, misijonom v Zgornji Volti.

Center prostovoljcev za razvoj

V deželah Tretjega sveta se danes vsi vedno bolj zavedajo, da je treba ljudem pomagati tudi k njihovem gospodarskemu razvoju in tehničnemu napredku. V tem oziru so različne mednarodne ustanove, ki se temu posvečajo pod okriljem OZN. Take so npr. FAO, UNESCO. Poleg tega so tudi posamezne države, ki imajo v svojem državnem proračunu večje ali manjše postavke za pomoč državam v razvoju. Tudi Italija je določila tri tisoč milijard lir v te namene.

Vendar vemo, kako je papež Pavel VI. pred Združenimi narodi predlagal, naj bi vse razvite države določile neki odstotek od svojega dohodka za pomoč državam Tretjega sveta. Precej pogosto se sliši, naj bi del denarja, ki gre za oborožitev, obrnili v prid nerazvitim. Računajo, da bi odpravili lakoto, gobavost, nepismenost po celem svetu, če bi le deset odstotkov denarja za orožje obrnili v prid človečanskim in gospodarskim podvigom v nerazvitih deželah.

Seveda so to lepe sanje, ki se nikoli ne bodo uresničile, saj politika nima srca, temveč pozna samo interes. Če politika nima srca, ga pa imajo vsaj nekateri državljani. Vsled tega je skoro povsod v svobodnem svetu lepo število prostovoljcev, ki niso gluhi za potrebe nerazvitih. Pri tem ne gre toliko za cerkvene ljudi, temveč za laike.

Zanimivo je namreč, kako se je zlasti po zadnji vojni razvilo sodelovanje laikov z misijonarji in tudi na lastno roko. V dežele Tretjega sveta odhajajo laiki obeh spolov, da tam za določen čas opravljajo kako koristno delo za razvoj tamkajšnjih ljudstev. Gre za laike z različnimi poklici od profesorjev do mehanikov, mizarjev, zidarjev. Posebno so dobrodošli agronomi, ker je kmetijstvo v teh deželah še tako zelo zaostalo.

Tudi goriška Cerkev se je vključila v to dejavnost na precej originalen način. Kot znano so misijonarjem v zelo veliko pomoč katehisti; brez njih bi misijonarji bili kot brez ene roke. Toda katehiste je treba vzgojiti in jih pripraviti za njih poslanstvo, poleg tega jih je treba tudi finančno podpirati, saj posvetijo katehezi domačinov precej svojega časa. Nadalje naj bi katehisti bili tudi nosilci napredka v deželi, ki bi učili ne samo verske resnice, ampak tudi kako obdelovati njive, rediti živino, zidati hiše ipd. Katehisti naj bi postali oznanjevalci evangelija pod vodstvom misijonarjev in nosilci napredka pod vodstvom laikov iz Evrope ali Amerike.

Škof v Bouaké msgr. Yao je prišel na misel, da bi za svojo škofijo ustanovil poseben center za vzgojo katehistov, center, kjer bi ostali katehisti nekaj mesecev. Tu naj bi se seznanili ne samo z verskimi resnicami, temveč tudi z obdelovanjem zemlje. Kupil je od države zelo velik kompleks zemlje z namenom, da tam nastane center za katehiste.

Začelo se je: zgradili so najpotrebnejša poslopja in sprejeli prve kandidate. Ti se v centru učijo vsega od verskih resnic do obdelovanja zemlje, ravnanja z živino, s perutnino. S svojim delom se sami vzdržujejo. Po končanem tečaju gredo domov, da tam drugim posredujejo, kar so se v centru naučili. Čez leto in dan se vrnejo, da dopolnijo svoje znanje in preverijo svoje delo. Takšen katehetski tečaj traja namreč dve leti. Večkrat so katehisti že poročeni, zato v centru prebivajo s svojo ženo in otroki.

Goriška Cerkev je sprejela skrb, da bo pomagala tudi temu centru in mu že pomaga ne samo z denarjem, ampak tudi z osebjem. Tja sta namreč odšla dva mlada fanta, Andrea in Daniele, oba agronoma, da sta se vključila v ono dejavnost. Tam sta našla pisano družbo: štiri Italijane, enega Španca, dva mlada belgijska in francoska para. Tudi mladi zakonci se namreč odločajo za podobne življenjske izkušnje.

Takšne pobude, ki služijo za napredek ljudstva, podpira vlada v Slovenokošeni obali pa tudi italijanska vlada, ki z naklonjenostjo gleda na slične centre v Italiji, ki imajo naziv Centri Volontari Cooperazione allo Sviluppo. Takšen center (CVCS) je tudi v Gorici. Njih namen je ravno pomagati pri pobudah za razvoj in napredek v Tretjem svetu.

DAROVI 1983

Za Ivana Bajca: Razni dobrotniki	1.492.000
Za s. Zoro Škerlj: N. N.	1.000.000

Indijska Mati božja.
Poslal misijonar Ludvik Zabret

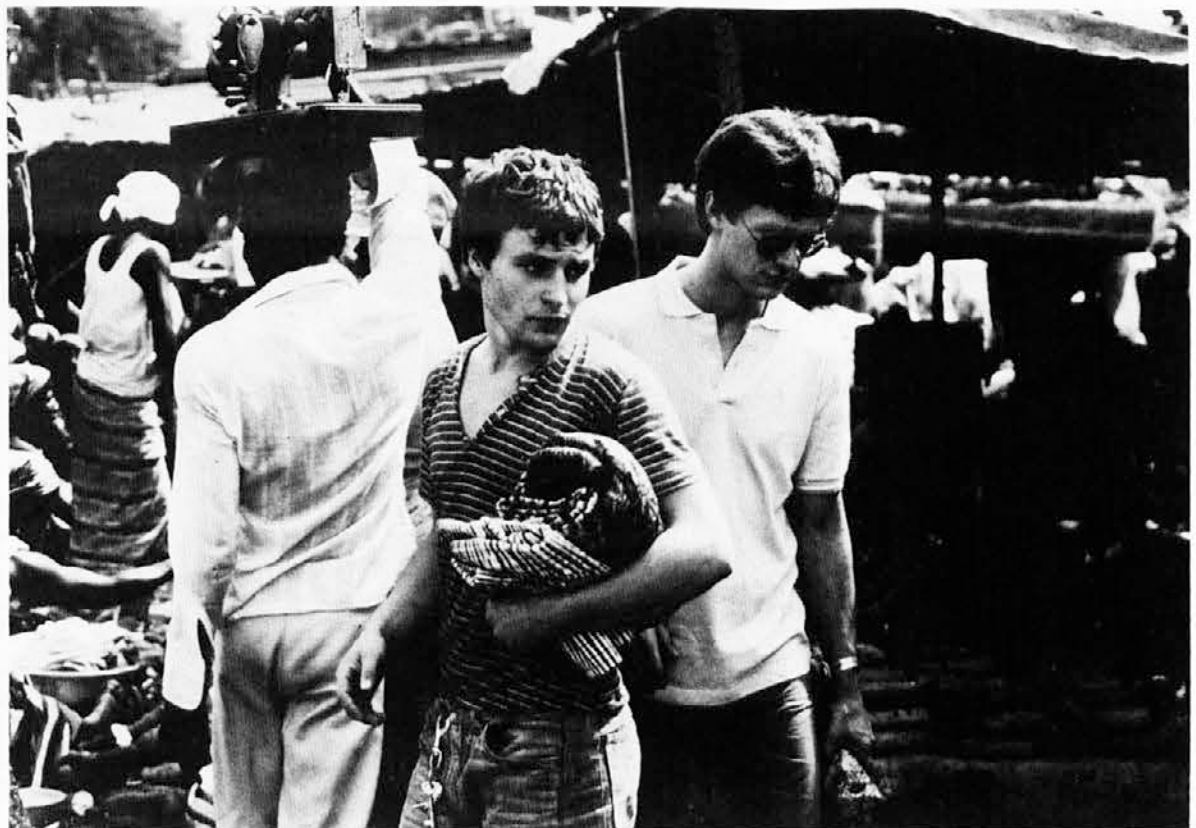
Nimbò, srce našega misijona

V afriškem misijonu Nimbò sta zdaj dva duhovnika, g. Flaviano in msgr. Maffeo ter 4 redovnice Božje previdnosti. Na prvi pogled bi ne bilo tu nobene posebnosti, ki bi jo bilo vredno pripovedovati zlasti zato, ker je škofov prihod zelo omejil in spremenil vsakdanje delo. Vsakdanost pa opozarja, da se misijonsko delo vendarle nadaljuje. Otroci in dečki iščejo g. Maffea, dekleta in družinske matere se obračajo na g. Flaviana, premnogi bi radi videli redovnice, da se z njimi pogovorijo o svojih težavah: vse to dokazuje, da ljudje še hodijo v misijon.

Oba duhovnika in vse sestre so zaposleni z obiski po naseljih. Sicer bi bilo dovolj, če bi dve sestri dopoldne in popoldne postregli gobavcem v Manikrò, toda položaj se spremeni, če

upoštevamo, da leži misijonska postaja v predmestju, ki zahteva posebne pozornosti.

Zelo zamotano je vprašanje, kako pomagati v stodesetih naseljih v mestnem predelu Nimbòja z dvajset do trideset tisoč prebivalci, ki jih ni mogoče redno obiskovati. V pogovoru z misijonarji in s škofom iz Bouaké msgr. Yao se je naš nadškof zelo zanimal za to vprašanje. Sprevidel je, da bo mogoče neke vrste dušno pastirstvo tudi v teh naseljih, kadar bo ustanovljena in urejena nova župnija v Nimbò. Po točnem razmotrivanju se je pokazala tudi potreba po novi cerkvi v tej župniji, ki bo posvečena sv. Petru. Ta naloga pa bo za več let povezovala obe škofiji, Bouaké in Gorico, dokler verska skupnost v Nimbò ne dobi svojim potrebam primerne cerkve.

Laični misijonski pomočniki

Film o Frideriku Baragi bo tudi v Rimu pričeval o tem našem misijonarju

G. Tone Zrnec, lazarist, ki sedaj ureja revijo Božja beseda v Torontu, je pripravil dokumentarni film o škofu Frideriku Baragi. Ta film smo s slovenskim besedilom videli tudi pri nas. Obveščamo tudi, da je ta film s slovenskim naslovom »Sledovi« kupil goriški misijonski center in je na voljo vsem, ki ga kdaj želijo pokazati.

Toda originalna verzija filma je v angleščini. To angleško verzijo filma je g. Zrnec poslal v Rim na kongregacijo za evangelizacijo narodov (Propaganda fide). Mesečnik Božja beseda o tem takole poroča:

V juniju sem poslal papeški misijonski univerzi Urbaniani v Rimu film o Baragi »On The Trail« (v angleščini). Na Urbaniani se vzgajajo duhovniki predvsem iz misijonskih dežel. Film naj bi služil kot informativen material o življenju, delu in veličini velikega misijonarja Baraga, dajal naj bi vzpodbude mladim misijonarjem, hkrati pa naj bi dokumentarno in znanstveno pričeval o Baragu. Film so s svojimi darovi za Urbaniano odkupili dobrotniki, Baragovi prijatelji v Kanadi, zlasti iz Toronta.

Naj se vsem dobrotnikom zahvalim in z mojo naj pride k njim tudi zahvala kardinala Angela Rossija, prefekta Svete kongregacije za evangelizacijo narodov. Pismo sem prejel zadnje dni novembra. Zahvala gre predvsem vam, dragi misijonski prijatelji.

Tone Zrnec

Odgovor kongregacije:

Rim, 4. novembra 1983

Dragi gospod Zrnec,

Sveta kongregacija za evangelizacijo narodov je z velikim zadovoljstvom sprejela film o apostolskem življenju Friderika Baraga. Misijonaril je med michiganskimi Indijanci in pri svojem delu spoštoval njihovo izvirno kulturo.

Vaš velikodušni dar je še posebno dobrodošel, ker smo se odločili, da v novem poslopu Mednarodnega centra za misijonsko poživitev — zgradili ga bomo na pobočju Gianicola nasproti Vatikanu — posvetimo Frideriku Baragu sobo, kjer bo njegov portret in primerna fotografska dokumentacija.

V imenu Svete kongregacije za evangelizacijo narodov se vam, dragi gospod, zahvalim in blagoslovim vaše misijonske napore. Nedvomno jih bo Gospod nagradil z nebeškimi darovi. Vaš

Angelo Rossi
prefekt S. K.
za evangelizacijo narodov

Črnski poglavar

DAROV 1983

POSTNA AKCIJA 1983 FINANČNI OBRAČUN

Prihodki:

Darovi župnij:	
Prva cona (Gorica)	30.306.270
Druga cona (Tržič)	27.067.715
Tretja cona (Krmin)	9.889.085
Četrta cona (Gradiška)	10.140.970
Peta cona (Visco)	10.650.000
Šesta cona (Červinjan)	5.867.070
Sedma cona (Oglej-Gradež)	6.268.705
Osma cona (Slovinci)	10.295.050
Skupno	110.484.865

Razne šole	11.971.990
Ustanove, inštituti idr.	73.214.184
Od prodaje papirja itd.	13.295.000
Razni darovi	35.346.075
Skupno dohodki Lit.	244.710.614

Iz pisem goriških misijonarjev

Iz pisem goriških misijonarjev

Misijonar Ernest Saksida piše iz Brazilije: Zame so vaša pisma nekaj zelo lepega, kakor domotožni klic naše drage škofije, od katere sem se ločil, ko sem izgubil vse. Petdeset let misijonarjenja nam je namreč vzelo vse, kar smo imeli dragocenega in svetega, tj. družino. Kar mi je ostalo, je le še domotožje, ki ga občutim to stran morja. Kot 15-letnik sem zapustil družino in se na skrivnosten in nerazumljiv način daroval Bogu.

Kar mi tako zaskrbljeni in žalostni sporočate, gane tudi mene, da se pridružujem apostolskemu in misijonskemu delu naše drage škofije. Mi misijonarji morda bolj kot vi znamo ceniti in upoštevati zaskrbljenost, vrednote in potrebe, ki jih ima škofija z nami in z misijoni. Za nas je tolažilno in vzpodbujajoče zaupanje, da bo uspelo tako ogromno misijonsko delo po nepreglednih in oddaljenih pokrajinah med velikansko množico ljudi.

Kar se tiče vere in revščine Latinške Amerike, moram reči, da nima primere v dosedanji zgodovini. Kljub temu nismo nevoščljivi, če pošljete v Afriko svojo pomoč, saj sta navdušenje in gorečnost za misijone potrebni zlasti na afriškem kontinentu. Sicer smo precej oddaljeni drug od drugega, od Evrope in Afrike, toda občevalna sredstva nas točno informirajo, kako prav je, da se škofija zanima za afriške misijone, ki nujno potrebujejo novih misijonarjev; da hodijo goriški škofje v afriške misijonske postojanke pospeševati s svojo navzočnostjo delo, ki daje pečat skupnemu apostolskemu prizadevanju cele škofije. Jaz sam bi

želel na kak način izraziti svoje zadovoljstvo in navdušenje za misijonsko delovanje v Afriki. Vaši tedniki mi prinašajo v ta skrajni brazilski kot izčrpana poročila o postopnem napredovanju, da tako vidim še nova obzorja in nekoliko pozabim na lastno delo in skrb.

Koliko molitve, koliko zaluzenja trepečih in požrtvovalnih ljudi je bilo treba, da se je vse to doseglo! Kljub tolikim afriškim potrebam pa ne pozabite na nas in na gmotno podporo za naš misijon.

Znova želim, da bi Bog blagoslovil vaše plemenito delo, obenem pa se vam bratovsko zahvaljujem za vse, kar ste storili za nas misijonarje.

BREZBRIŽNOST ZA STISKO BLIŽNJEGA JE ZNAK LASTNE SEBIČNOSTI

DAROV 1983

Za Ivana Štanta:

Sv. Križ (Trst)	1.369.000
Sv. Križ (Trst)	1.240.000
S. A.	80.000
Mis. krožek Rojan	400.000
N. N.	30.000
Kati iz Avstralije	50.000
N. N.	300.000
Utili Marija	570.000
N. N.	50.000
N. N.	300.000
Soban, Jamlje	100.000
Družina Pahor, Jamlje	50.000
J. Kamenšček	100.000
L. G.	100.000
N. N.	100.000

Tudi v Slonokoščeni obali radi igrajo nogomet